



Лари Нивън

Всичките милиард
разклонения

Времеви линии се разклоняват и се разделят. Всеки миг, постоянно. Мета вселена от нови вселени. Милиони всяка минута? Или милиарди? Или трилиони?... Тримбъл не можеше да си представи тази теория – светът се разклонява всеки път, когато някой предприеме нещо. Където и да е. При всяко решение. Разклонява се така, че всеки избор на мъж, жена или дете променя нещо в съседния свят. Тази теория може да подлуди всеки, да не говорим за детектива Джин Тримбъл, обезпокоен от съвсем други проблеми.

Безмислени самоубийства, безмислени престъпления... Епидемията обхвана целия град. И другите градове. Тримбъл подозираше, че тази епидемия свирепства навсякъде, по целия свят, но другите страни просто си мълчат.

Тъжният поглед на Тримбъл спря върху часовника – време е. Изпраща се, за да си тръгне към къщи, но после отново се отпусна. Беше вече вързан с тази задача. Макар все още да не бе постигнал нищо. Дори и да си тръгне, все едно, утре отново ще трябва да се върне към същото.

Да си тръгне или да остане?

И отново започнаха разклонения. Джин Тримбъл си представи безбройно многото паралелни вселени и във всяка – по един паралелен Джин Тримбъл. Някои са си тръгнали по-рано и вече са по пътя към дома си или на кино, или в кафене, или бързат за нова задача.

Джин Тримбъл разстла на бюрото си сутрешния вестник. От най-долното чекмедже извади инструментите за чистене на револвер, измъкна от кобура колта 45-и калибър и започна да го разглобява.

Старо оръжие, но съвсем прилично. Досега беше стрелял с него само на стрелбището и нямаше намерение да го използва за други цели. За Тримбъл почистването на оръжието беше нещо като плетенето за жените – успокояваше го, раздвижваше китките, без да го отвлича от мисълта. Да развие винтовете, да ги подреди, да не изгуби нищо. Оръжейната смазка. Парцалчетата. Да избърше всяка част и отново да я постави на мястото ѝ.

Защо човек като Амброуз Хермън ще се хвърля от прозореца?

* * *

Той лежеше върху паважа, тридесет и шест етажа под своя луксозен апартамент. Всичко наоколо беше опръскано с още незасъхнала кръв. Хермън беше паднал по лице. Цяла беше само пижамата му.

Да се вземе кръв за анализ, да се провери за алкохол или наркотици.

– Но защо толкова рано? – попита Тримбъл. Бяха му позвънили в 8.03, току-що беше дошъл на работа.

– Имаш предвид защо толкова късно – Бентли беше дошъл на местопроизшествието преди двадесет минути. – Свързахме се с негови приятели. Цяла нощ е играл покер. Тръгнаха си към шест.

– Загубил ли е?

– Спечелил пет стотака.

– Тъй... И никакво писмо?

– Може би не са го намерили. Хайде да се качим.

– Нищо няма да намерим – предрече Тримбъл.

* * *

Преди три месеца Тримбъл би си помислил: „Невероятно!“ Или: „Кой би могъл да го бутне?“ Сега, пътувайки нагоре с асансьора, си помисли само: „Репортерите“. Дори сред епидемията от самоубийства смъртта на Амброуз Хермън щеше да привлече вниманието на всички.

Вероятно огромното наследство, което получи преди четири години след смъртта на родителите му, му е завъртяло съвсем главата. Влагаше огромни суми в най-безумни начинания. Едно от тях потръгна и стана още по-богат. Корпорацията на Времевите Пресичания държеше в ръцете си доста патенти от алтернативните светове – това изобретение предизвика не една промишлена революция. А Корпорацията принадлежеше на Хермън. Щеше да стане поредният милиардер, ако не се беше метнал от терасата...

Просторно, разкошно обзаведено жилище, застлани за сън постели. Само дрехите са в безпорядък – панталони, яке, копринено поло, навърляни накуп чорапи. Още мокра четка за зъби.

„Приготвял се е да ляга“ – помисли си Тримбъл. – Измил си е зъбите, а след това е излязъл на терасата да се полюбува на изгрева. Човек, който има навика да ляга толкова късно, едва ли често вижда изгреви. И тъй – полюбувал се е на зората, а когато слънцето се е показало, е скочил.

И защо?

Всички останали самоубийства бяха такива – спонтанни, без предварителни планове, без предсмъртно писмо.

– Като Ричард Кори? – подметна Бентли.

– Като кого?

– Ричард Кори, човекът, който имаше всичко. „И в тиха лятна нощ Ричард Кори се прибра и заби в челото си куршум.“¹ Знаеш ли,

помислих си, че самоубийствата започнаха един месец след като потеглиха корабите на Корпорацията. Дали пък не са донесли някакъв вирус от паралелна времева линия?

– Вирус на самоубийствата?

Бентли кимна.

– Ти ме шашна – рече Джин.

– А знаеш ли колко пилоти на Корпорацията са се самоубили, Джин? Повече от двайсет процента!

– Не знаех.

Тримбъл беше потресен.

* * *

Тримбъл сглоби револвера и машинално го постави на бюрото. Някъде вътре го глождеше усещането, че отговорът е съвсем близо.

Почти целия ден той прекара в Корпорацията в изучаване на отчетите и в разпити. Невероятно високият процент самоубийства сред пилотите не можеше да бъде случайност. Интересно, защо никой не беше обърнал внимание на този факт по-рано...

„Едно кафе ще ми дойде добре“ – помисли си Тримбъл, защото усети гърлото си сухо и изтръпнало. Опря длан на бюрото, надигна се и...

И тогава видя безкрайния ред тримбъли като отразени в огледало. Но всеки Тримбъл ще е мъничко различен – един отива за кафе, друг не отива, трети помолва да му го донесат, четвърти си го прави сам. Мнозина от всичките Тримбъл вече са пили кафе, други – чай или мляко, някои вече са запалили цигара, други блажено се люлеят на столовете си...

* * *

Хермън нямаше материални затруднения. Напротив, преди единнайсет месеца експериментален кораб достигна Конфедеративните Американски Щати в един от възможните светове и се върна обратно. Алтернативните вселени се оказаха на един хвърлей разстояние. Корпорацията стана печеливша. Беше намерен свят с чудесно развита техника. Нови лазери, кислородно-водородни ракетни двигатели, компютри, синтетика – списъкът непрекъснато растеше, а патентите бяха в ръцете на Корпорацията.

1. От стихотворението на американския поет Едуин Робинсън „Ричърд Кори“ – бел. прев.

В първите месеци корабите стартираха напосоки, сега вече можеше да се избира всяка линия от разклоненията – индианска Америка, католическа империя... Имаше недокоснати светове, но посипани с радиоактивен прах. Оттам пилотите на Корпорацията пренасяха странни и прекрасни произведения на изкуството, които пазеха в съдове от оловно стъкло.

Най-новите модели кораби можеха да достигат светове, дотолкова приличащи на нашия, че бяха необходими цели седмици, за да се открие разликата. Действаше феноменът „разширения на разклоненията“.

Тримбъл потръпна.

Когато корабът напуска своето Настояще, хангарът излъчва сигнал, характерен само за този кораб. Връщайки се назад, пилотът пресича всички възможни разклонения, докато не открие своя сигнал.

Но това никога не ставаше. Пилотът винаги откриваше множество сигнали, тъй като разклонението вече се е разширило. И колкото по-дълго отсъстваш, толкова по-широко е разклонението. Твоят собствен свят продължава да се отцепва и разклонява в бурния поток на постоянно вземаните решения.

Като правило, това беше без значение. Всеки сигнал, избран от пилота, представляваше всъщност напуснат от него свят. И тъй като пилотът сам има право на избор, той естествено се връщаше към всички подобни светове. Но...

Някои си Гари Уилкъркс използвал своя кораб за експерименти – искал да види колко близо може да докара кораба до своята собствена времева линия и въпреки това да остане извън нея. Миналия месец той се върна два пъти.

Двама Гари Уилкъркс, два кораба. Ситуацията беше конфузна, тъй като Гари бе женен. Но единият от тях почти веднага се застреля. Тримбъл се опита да се свърже с втория, но беше твърде късно – той умишлено не отворил парашута си.

„Нищо чудно – помисли си Тримбъл. – Уилкъркс е имал основания. Разбира се, неприятно е да знаеш за съществуването на безкрайно много тримбъли – прибиращи се у дома, пиещи кафе и тъй нататък. Но съвсем друго е да видиш, че някой влиза в този кабинет и този някой е Джин Тримбъл, нали?“

А това би могло и да се случи.

Убеден в това, че Корпорацията има връзка със самоубийствата, Тримбъл (някакъв друг Тримбъл) може просто да реши да попътува. Ей така, да тръгне на кратко пътешествие. И да се окаже тук.

* * *

Тримбъл затвори очи и ги разтри с върховете на показалците си. В някоя друга времева линия, съвсем близка до тази, някой му носи кафе. Жалко, че не е в тази.

Да вземем историята около Куба. Беше използвано атомно оръжие. Резултатът се знае. Но можеше да бъде и по-лошо!

А защо не се случи по-лошото? Защо извадихме добър шанс? Разумна политика? Или неизправни бомби? Или човешка неприязън към масовата смърт?

Не, никакъв шанс! Реализират се всичките милиард възможности. А щом като всеки избор в някакъв друг свят изглежда различен, защо изобщо да вземаш решения?

Тримбъл отвори очи и видя револвера. Този колт се повтаря безкрайно пъти на безкрайно много бюра. Някои от тях са потънали в мръсотия, други още миришат на барут – с тях са стреляли по хора. Трети са заредени. И всички са точно толкова реалност, колкото и този.

Някои от тях са предопределени да гръмнат случайно.

Част от тях по някакво ужасно съвпадение са насочени към Джин Тримбъл.

Представете си безкраен ред от джинтримбъли, всеки до своето бюро. Някои вече с изтичаща кръв, в кабинета се втурват уплашени хора. Други са вече мъртви.

Глупости! Револверът не е зареден.

Тримбъл го зареди. И отново това мъчително усещане, че всеки миг ще намери решението на задачата.

Той остави оръжието с обърнато настрани дуло и си помисли за прибралия се рано сутринта Амброуз Хермън. За Амброуз Хермън, който спечелил пет стотачки. За Амброуз Хермън, който застлал старателно леглото си и излязъл да се полюбува на зората.

Да се полюбува на зората и да си спомни за големите залози. Той е блъфирал и е спечелил. Но в другите разклонения е загубил. В другите разклонения залогът му е бил до последния му цент. И това е възможно. Ако нещата с Корпорацията не тръгнат, цялото му състояние отива по дяволите. Играч от класа!

Любувайки се на зората, той е мислил за всички амброузхермъни. Ако той сега се метне долу, друг Амброуз Хермън само ще се усмихне и ще се върне в леглото си.

Ако той се усмихне и се върне да спи, други амброузхермъни ще

полетят за среща със смъртта. Някои вече са на път за тази среща... Той е премислял, но е било вече твърде късно – друг се е усмихвал...

А защо не?

Самотна жена, прави си коктейл в три следобед. И си мисли за милиардите „друго аз“, които имат мъже, деца, приятели. Непоносимо е да си представиш, че всичко може да е толкова просто и реално. Но защо не?

Или почтен гражданин с дълбоко прикрито и дълго потискано желание да изнасили поне веднъж в живота си момиче. Прочита във вестника: „Корпорацията е открила свят, в който Кенеди е бил убит.“ Гражданинът крачи по улицата, размишлява за паралелните светове и за безбройните разклонения, за себе си като мъртъв, за себе си като лежащ в затвора, за себе си като президент. Тогава край него минава момиче в минипола, има красиви стройни крака. А защо пък не?...

Случайно убийство, случайно самоубийство, случайно престъпление. Ако алтернативните вселени са реалност, тогава причина и следствие са просто глупост! Можете да правите всичко, което си пожелаете, и някъде то вече или ще е направено от вас, или предстои да се направи.

Джин Тримбъл погледна почистения и зареден пистолет. А защо пък не?

И хукна в коридора с вик:

– Бентли, чуй! Разбрах всичко...

И бавно се надигна, и излезе, поклащайки глава. Това беше решението на задачата и то не предвещаващо нищо добро – самоубийствата и престъпленията ще продължават...

И наведен над секретарската уредба помоли за кафе.

И бавно пое към къщи.

И взе револвера, доближи го до слепоочията си и...

... стреля. Барабанът се оказа празен.

... стреля. Ръката му трепна и куршумът направи дупка в тавана.

... стреля. Куршумът само одраска челото му.

... отнесе половината череп.

КРАЙ

© 1971 Лари Нивън

Larry Niven
All the Myriad Ways, 1971

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/538>]